

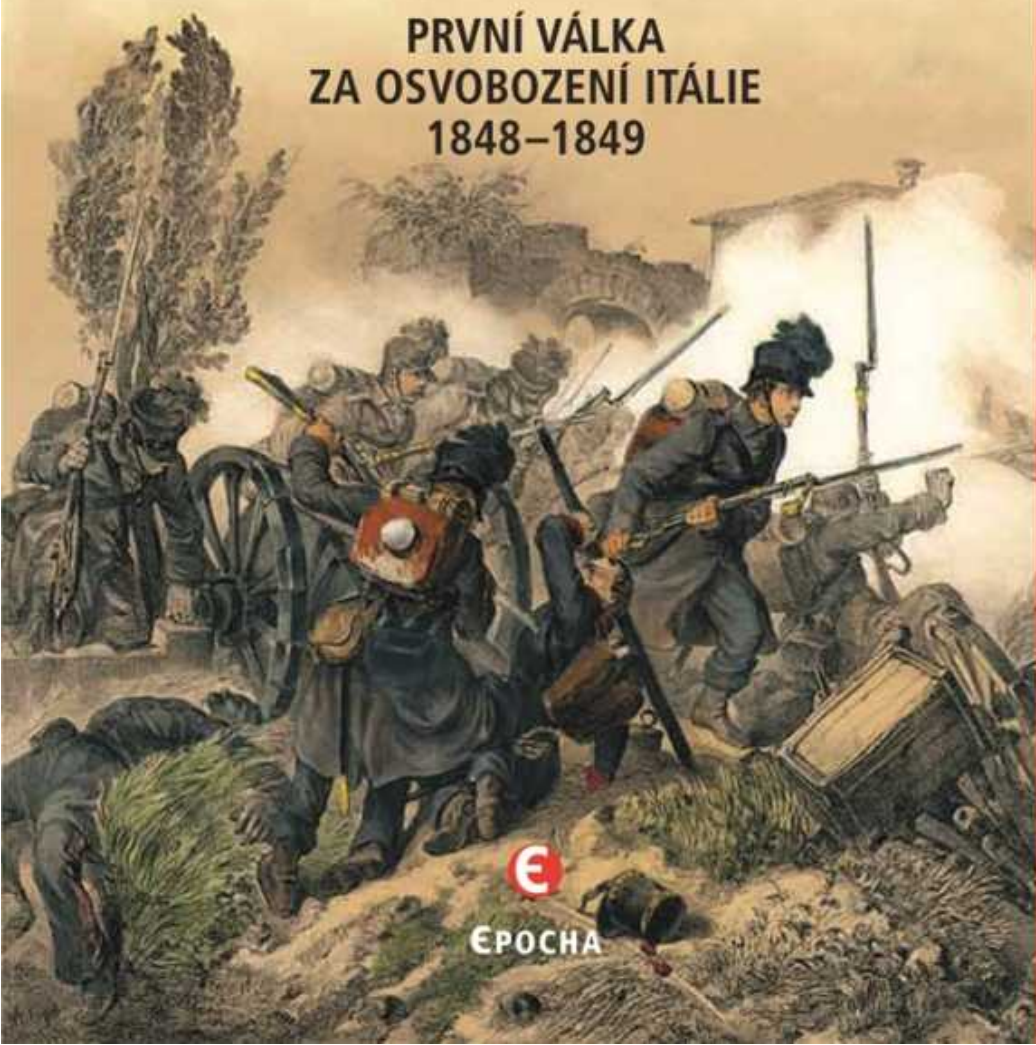
LUBOŠ TARABA

Italské patálie maršála Radeckého

PRVNÍ VÁLKA
ZA OSVOBOZENÍ ITÁLIE
1848–1849

EPOCH A

POLOZAPOMENUTÉ
EDICE
**Polozapomenuté
války**
VÁLKY

Ediční rada edice Polozapomenuté války

doc. PhDr. Ivana Čormejeová, CSc. (Ústav dějin UK a archiv UK)

doc. PhDr. Jan Halada, CSc. (FSV UK, Institut komunikačních studií
a žurnalistiky)

PhDr. Petr Hofman (Ústav pro soudobé dějiny AV ČR)

prof. PhDr. Martin Kovář, Ph.D. (FF UK, ředitel Ústavu světových dějin
na FF UK)

prof. PhDr. Robert Kvaček, CSc. (FF UK a Technická univerzita Liberec)

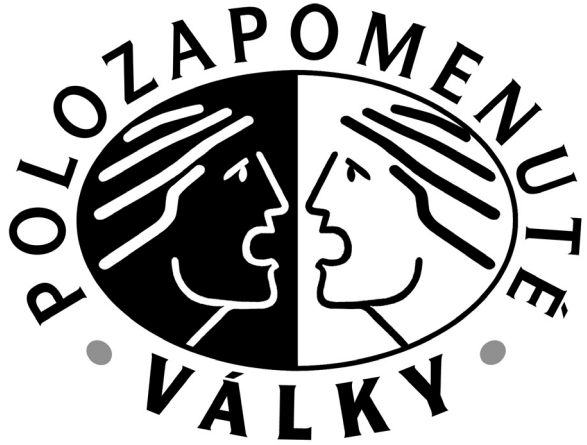
PhDr. Karel Richter, CSc. (předseda Klubu autorů literatury faktu)

prof. PhDr. Aleš Skřivan, CSc. (FF UK, Ústav světových dějin)

POLOZAPOMENUTĚ
VÁLKY.

EDICE

LUBOŠ TARABA

**Italské
patálie
maršála
Radeckého**

PRVNÍ VÁLKA
ZA SJEDNOCENÍ ITÁLIE
1848-1849

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Luboš Taraba, 2013

Cover © Karel Kárász, 2013

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2013

ISBN 978-80-7425-169-6

OBSAH

Úvodem	9
Horké dny	13
Svatá válka	40
Malá velká vítězství a porážky	52
Vítězství neschopnosti	70
Pomalů, ale přece	87
Neúnavný Radecký	112
Obrat	130
Milán	193
Oddechový čas	211
Maršálův plán	221
Novara	243
Trpké vítězství	277
Ordre de bataille	283
Ordre de bataille 1849	296
Chronologie	303
Výběr z použité literatury	307

„Přisahal jsem císaři, mému pánu, že porazím nepřítele a že budu bránit jeho trůn a práva. Této přísaze zůstanu věrný do posledního dechu. Budu oplakávat krev, která musí téct, ale proleji ji. Onomu světu pak nechám, aby mě soudil.“

Václav Radecký z Radče

ÚVODEM

„U nás je klid, ale věřte to pod pokličkou. Jak to skončí, ví jen Bůh,“ psal z Milána do Vídně v dubnu 1847 tehdy osmdesátiletý polní maršál Václav Radecký z Radče. Do hlavního města Lombardsko-benátského království ho odveleli před patnácti lety z Olomouce. Hanácká metropole měla být pro starého vojáka vejmiňkem, ale nakonec se zase rakouskému eráru hodil. Očekávalo se, že si poradí s nepokojnými obyvateli rakouských provincií v severní Itálii.

V hlavním městě osmatřicetimilionového lotrinsko-habsburského impéria, kterému vládl pevnou rukou už více než třicet let jeho generační kolega, kancléř Klemens Wenzel von Metternich, Radeckého hlas z druhé strany Alp nikdo příliš neposlouchal. Málokdo si chtěl připustit, jak Radecký tvrdil o Italech, že „máme co činit s národem, který nás nenávidí a myslí si, že nadešel moment, kdy může vstoupit do řady velkých národů“. Pro Metternicha zůstávala Itálie (rozdělená na sedm zemí – království Obojí Sicílie, papežský stát, sardinské království, Toskánsko, Modena, Parma a Lombardsko-benátské království) nadále v kategorii zeměpisných pojmů. A Italové, jejichž počet dosáhl čtyřiařiceti milionů, mu jako vojáci také nijak neimponovali. O to více ho zaskočili italská kardinálové, když v červnu 1846 volili nového zástupce svatého Petra na Zemi. Pius IX., jak si nový „*il papa*“, civilním jménem Giovanni Maria Mastai Ferretti, do té doby biskup v Imole, říkal, se stal pro Italy během pár měsíců symbolem nových časů a velkých změn. „Liberální papež, to je to nejvíce neslýchané, co si lze představit,“ zareagoval Metternich na rozhodnutí Svatého otce pustit z vězení tisícovku „politických“ a vyzvat politické exulanty k návratu do Říma. Když šestapadesátiletý Pius IX. o něco později přece jen začal svůj revoluční elán trochu

brzdit, bylo už pozdě. Z jihu italské boty metastázovala na sever nová vlna revoluční rakoviny.

Rakouský kancléř spoléhal na to, že si Radeckého „bílé kabáty“ s odbojnými karbonáři snícími o jedné liberální Itálii poradí stejně jako vždy předtím, když se pokusili o ozbrojené povstání. Stalo se tak v letech 1820 a 1830, tak proč by mělo být nyní jinak. A to i přesto, že Radecký v září 1847 varoval, že si „revoluční řeka chystá koryto“ a dva měsíce nato, že se vše komplikuje, že „piemontský král odhodil masku a postavil se do čela revoluce“. „Myslím tudíž, že se musím vžít do válečného stavu, abych se počátkem jara bil před branami Milána,“ prorokoval Radecký, kam se Itálie a s ní i rakouské jižní provincie, Lombardie se 2 588 000 obyvatel a Benátsko s 2 208 000 duší, nezadržitelně šinuly.

„Cítili jsme neklid, zůstali jsme ale neteční,“ napsal později starý maršál sebekriticky, byť tím více mířil na c. k. úřady, jak například naznačuje jeho poznámka o „ospalém vicekráli a pokleslé vládě“. Na druhou stranu je třeba poznamenat, že rakouští nejvyšší úředníci spoléhali více na to, že lepší bude dát italským poddaným trochu „cukru“, než na ně rovnou vytáhnout „bič“, jak propagoval v tomto ohledu přímočaře smýšlející Radecký. „Stav věcí je stále povážlivější a nedostál bych proto své povinnosti, kdybych Vaše císařské Veličenstvo neupozornil, že pokud politiká a policejní místa nevyvinou co největší energii, budeme neodvratně přihlížet výbuchu revoluce,“ apeloval Radecký na císaře v naději, že se Metternich konečně rozhoupe, protože od epileptika Ferdinanda, který moudrosti příliš nepobral a kterému jeho Vídeňáci neřekli jinak než „*Trottel Nandel*“ (Blbeček Ferdáček), toho opravdu mnoho očekávat nemohl. „Ztráta Itálie by byla smrtelnou ranou naší monarchii,“ burcoval maršál své nadřízené, ale jako kdyby mluvil do zdi.

Rakousko se v severní Itálii uchytilo za války o španělské dědictví, když Josef I. získal Mantovu. Pár let nato se jeho mladší bratr Karel VI. stal pánem Milánska. Za válek proti revoluční Francii k tomu přibylo Benátsko a Trento s Brixenem. Císař Napoleon to na pár let změnil, když vytvořil Italské království, ale po jeho porážce a vídeňském kongresu zase patřil sever „italské boty“ rakouským Habsburkům. Z těchto akvizic slepil Metternich v roce 1815 Lombardsko-benátské království spravované místokrálem. Třebaže tamní poměry nebyly o nic horší než v jiných částech habsburského impéria, italsky mluvící poddaní projevovali stále

častěji neskutečnou nespokojenost, „nevděčnost“, jak si mysleli za Alpami. A od toho už nescházelo mnoho k liberálním myšlenkám promíchaným představami o samostatné sjednocené Itálii.

Každému bylo jasné, že se to neobejde bez války, protože Rakousko se svých italských území dobrovolně nevzdá. Navíc Vídeň držela více či méně nad vodou všechny ostatní „italské“ dynastie – od Bourbonů v Neapoli po příslušníky rakouských sekundogenitur v Toskánsku, Modeně a Parmě. Na rakouské podpoře byl závislý i Svatý otec v Římě, byť se mu to jako Italovi přičilo. Prostě, měla-li v Itálii zvítězit revoluce a měla-li být Itálie sjednocena, bude nutné nejprve vyhnat „ty zatracené Němce“, jak se Rakušanům říkalo.

Jak po několika marných pokusech o povstání všichni pochopili, tohoto „svatého poslání“ se mohl úspěšně zhostit pouze padesátiletý Karel Albert z carignanské větve savojské dynastie, přesvědčený o svém předurčení Prozřetelností stát se prvním italským králem. Navíc jediný opravdový „Ital“ mezi „italskými“ vládci (kromě papeže), byť v jeho žilách kolovalo více francouzské a rakouské než italské krve a jeho mateřským jazykem byla francouzština.

Všichni o něm věděli, že, ačkoli byl přes svou manželku Marii Terezii Lotrinskou spřízněn s habsburským domem, Rakousko pokládal za svého úhlavního nepřítele. Veřejně hlásal, že jeho nejšťastnějším dnem v životě bude ten, kdy se svými syny půjde do boje za italskou nezávislost. Kamenem úrazu bylo, že 4 630 000 duší čítající sardinské království bylo v roli Davida proti rakouskému Goliášovi. Piemontský trpaslík proto mohl pomýšlet na boj, až rakouský obr nebude starostmi vědět kudy kam.

Za zakladatele této jedné z nejstarších evropských dynastií je pokládán Umberto Běloruký (980–1047) těžčící z rivality mezi papeži a „německými“ císaři. Říkalo se dokonce, že byl pravnukem císaře Otty II. V roce 1003 mu budoucí císař Konrád II. udělil v léno území, které staří Římané nazývali Sabaudia (Země lesů), Savojsko. Umbertovi nástupci, savojská hrabata, pozvolna rozšiřovali své panství zvláště díky obratné sňatkové politice. Tak Umbertův mladší syn Otto vyženil s Adelaidou di Torino město, jenž jeho vnuk Amadeo zdědil. On sám pak už vládl většině oblasti nazývané také Piemonte (Podhůří). Koncem 14. století se stal

novým hrabětem de Savoy jedenáctiletý Amadeus III. Mírotvorce, jenž si službou budoucímu českému králi, císaři Zikmundovi, v roce 1416 vysloužil dědičný titul vévody.

Dlouhou dobu savojské vévodství kontrolující alpské průsmyky Grande St. Bernardo a Piccolo St. Bernardo živořilo ve stínu velkých evropských mocností. Při životě ho držela francouzsko-rakousko-španělská rivalita a také malá, ale dobrá armáda, o níž se zasloužil ve druhé polovině 16. století Emanuel Filibert Železná hlava. Byl to také on, kdo si za nové sídelní město místo dosavadního Chambéry zvolil lépe opevněný Turín a kdo za úřední jazyk zavedl místo francouzštiny italštinu.

I poté savojské vévodové zůstávali více méně pěšáky na evropské šachovnici mocných. Viktor Amadeus II. z toho po nástupu na trůn v roce 1675 dokázal udělat málem přednost. Díky lavírování a přebíhání z jednoho tábora soupeřů bojujících o španělské dědictví do druhého si na svůj účet připsal v roce 1713 nejen nová území, ale i Sicílii a s ní královskou korunu. Už za sedm let byl však donucen vyměnit bohatou Sicílii za chudou Sardinii.

Pád Bastily a následující události ve Francii přivedly sardinské království i savojský dům na okraj záhuby. Revoluční Francie a Napoleon Bonaparte nejprve Turín připravili v roce 1796 o Nizzu a Savojsko a dvě léta nato i o celý Piemont. Král Viktor Amadeus III. utekl na Sardinii, kde přežíval pod britským patronátem a ochranou válečných lodí Jeho Veličenstva. Do Turína se už nevrátil stejně jako jeho nejstarší syn a následník Karel Emanuel IV. Když Napoleon Piemont v roce 1802 anektoval, Karel Emanuel předal korunu svému mladšímu bratru Viktoru Emanuelovi I. a sám vstoupil do jezuitského řádu.

Rozhodnutím vídeňského kongresu byl Piemont, kde převzal opět vládu Viktor Emanuel I., nakonec obnoven v téměř původních hranicích. Ztratil sice malou část Savojska, kterou získal za válek o rakouské dědictví od Marie Terezie, zato však mocnosti savojskému domu přikleply jeden ze čtyř nejvýznamnějších středozemních přístavů Janov. Sardinští králové ho měli střežit pro Brity, kdyby nastala potřeba Itálii intervenovat.

HORKÉ DNY

Úderem poledne prvního dne roku 1848 mělo sto šestapadesát tisíc obyvatel města Milána uhasit své doutníky a cigára. Pokud to někdo neudělá, vlastneckou povinností ostatních bylo vyrazit takovému zrádci italské věci cigáro z ruky nebo z úst. Organizátoři této protestní akce z karbonářské organizace *Fratelli Lombardi* (Lombardští bratři) k tomu využili oficiálního zákazu kouřit na ulicích, který nikdo jinak nerespektoval.

Začínal tak všeobecný bojkot rakouského tabákového monopolu. Zároveň s tím ustaly i sázky ve státní loterii. Vídeň měla pocítit, co to znamená přijít o dva miliony zlatých z prodeje cigár a další miliony z loterie. Stejně jako Milánané, přestali holdovat tabáku Benátčané a obyvatelé dalších měst Lombardsko-benátského království. Protože přišlo, milánští karbonáři přesunuli začátek bojkotu na 2. ledna. Když konečně opět vykouklo nad jejich městem slunce, radikálové vyrazili do ulic vymáhat tabákovou prohibici. Výsledkem bylo napadení několika „německy“ smýšlejících Italů, kteří se nechtěli vzdát se neřesti v podobě vonného dýmu. Dalšími oběťmi byli rakouští vojáci a jejich velitelé, kteří oficiálně nesměli na veřejnosti kouřit a kteří se ale o to více nyní promenovali po korzech s ostentativně zapálenými cigáry v ústech. Měli jich dost, protože jich nafasovali třicet tisíc. Co chvíli na ně odněkud vyletěl kámen. Potom už naštvaní muži v uniformách nutili kuřivo civilistům násilím. Pokud někdo odmítl, riskoval přinejmenším pár facek nebo ran a když se moc vzpouzel, pak i vězení. Nevyhnul se tomu ani starosta hrabě Gabrio Casati, kterého sebrali tajní policisté při pokusu domluvit vojákům, aby se mírnili. Mezi rakouskými důstojníky se nejaktivněji projevoval setník od ženistů Gustav hrabě Neipperg, syn exmanželky císaře Napoleona Marie Luisy a jejího jednookého milence hraběte Neipperga, který si s doutníkem vyrazil ke kavárně *Cafè Cova*, kde se karbonáři na bojkotu tabáku domluvili.

Následující den přerostly strkanice a rvačky o cigára v milánských ulicích v otevřený konflikt s policií a vojenskými hlídkami, mezi nimiž hráli prim dragouni. O jejich razantnosti svědčí pět mrtvých a devětapadesát zraněných včetně několika žen a dětí. Všichni měli sečné nebo bodné rány od šavlí či bodáků. Nejstarší oběti bylo čtyřiašedesát, nejmladší

mrtvý byl patnáctiletý. Nejmladší zraněnou byla čtyřletá dívka. Obdobné scény zažila týž den tabákovou a sázkovou abstinencí nakažená Padova a Pavie. A Italové tak už měli své „mučedníky za svatou věc“.

Milánský starosta Casati se proto vypravil společně s několika urozenými krajany za guvernérem hrabětem Johannem Spaurem, aby vyjádřili protest proti postupu armády a místodržitelství. Hned nato se ohlásili i u Radeckého. Ten vyslovil politování nad tím, co se stalo, i nad „nešťastnými oběťmi“, ale ohradil se proti tomu, že by vojsko někdy někoho provokovalo. Lombardské šlechtice zpražil tím, že armáda „bude vědět, jak čelit každé urážce“. „Tři dny krve dají Lombardii třicet let míru,“ měl Radecký říci v této souvislosti. Noc z 3. na 4. leden proběhla v Milánu klidně, stejně jako následující dny, kdy v ulicích patrolovaly spolu s policií silné jízdní a pěší hlídky. Útokům na osamělé vojáky a důstojníky zamezit ale nedokázaly.

„Policie sice zdvojnásobila svou bdělost, ale to bylo všechno,“ konstatoval rakouský setník Franz Grüll. Nepomohlo ani pozdější vyhlášení mimořádného stavu. Miláňané se uchýlili k jiným formám pasivní rezistence. Bojkotovali divadelní představení, vzdali se procházek na Corzo Francesco a promenovali se místo toho na Corso di Porta Romana, které překřtili po papeži na *Corso Pio*. Dva milánští šlechtici, hrabata Enrico Martini a Carlo d'Adda se dokonce vypravili do Turína, aby si přímo Karlu Albertovi postěžovali na chování rakouských úřadů. Sardinský král je uklidňoval, aby vydrželi, protože zanedlouho bude stejně válka a cizáci budou z Itálie vyhnáni.

Sardinský král, titulární král kyperský a jeruzalémský, piemontský a carignanský kníže, savojský a janovský vévoda a hrabě di Barge. To jsou tituly dva metry a čtyři centimetry vysokého Karla Alberta, celým jménem Carlo Alberto Emanuele Vittorio Maria Clemente Saverio Giulio e Saverio, přezdívaného *Il Magnanimo* (Velkomyslný). Když se v říjnu 1798 narodil uprostřed Turína v Carignanském paláci, čekal ho osud řadového příslušníka vedlejší větve piemontských králů. Jenže Evropou právě otrásaly napoleonské války, a to se mohlo přihodit mnohé. Tak se také stalo, že jeho rodiče museli vyměnit Turín za Paříž, kde Jeho otec Karel Emanuel během pár měsíců zemřel. Dvouletý Karel Albert zůstal s matkou Marií Kristýnou Sasko-Kurlandskou a o rok mladší sestrou.

Největší zájem o ně projevovala tamní policie, protože pro Napoleona nebyli příliš žádoucími hosty. Marie Kristýna se pokusila finanční problémy řešit odjezdem do Lipska k příbuzným, ale brzy se opět i s dětmi raději stěhovala zpátky do Paříže. Tam se také v roce 1808 vdala za piemontského šlechtice Giuseppa Massimiliana Thibauta di Montleart. Desetiletý Karel Albert si na otčima nikdy nezvykl. Jeho pozdější nerozhodnost, nejistota v chování, jsou připisovány právě jejich složitému soužití. O něco později si Marie Kristýna vymohla na císaři Napoleonovi rentu, což jí umožnilo odjet s celou rodinou do Ženevy. Bonapartova porážka u Lipska ji ale donutila se opět do hlavního města Francie vrátit. To už šestnáctiletý Karel Albert, který absolvoval několik let na civilním a poté vojenském lyceu, nastoupil kariéru vojáka, a to rovnou jako podporučík u Napoleonových dragounů. Šest měsíců služby stačilo, aby upadl v nemilost krále Ludvíka XVIII., který se po Bonapartově porážce vrátil z dlouholetého exilu domů. Ani tento tlustý Bourbon ale nemohl zabránit tomu, aby se mocnosti na vídeňském kongrese dohodly na tom, že Karel Albert odjede do rodného Turína jako „princ dědic“. Jeho strýcové, vládnoucí Viktor Emanuel a jeho mladší bratr Karel Felix, na něj pohlíželi skrz prsty, ale přání mocností se přičít nemohli. Za tento životní obrat mohl Karel Albert děkovat v první řadě rakouskému kancléři Metternichovi. Zamlouval se mu pro svou váhavost a neschopnost se rozhodnout. Mohlo by se s ním dobře manipulovat, řekl si Metternich, a to podle všeho rozhodlo.

Ještě předtím si vzal Karla Alberta do parády jeden jezuitský exorcista, aby z něj vymýtil všechny francouzské revoluční hlouposti. V devatenácti letech tohoto „monarchistického Hamleta“, jak se mu pro jeho nevypočítatelnost a váhavost přezdívalo, oženili s Marií Terezií Lotrinskou. O tři roky později se stal otcem budoucího následníka trůnu Viktora Emanuela.

Zpočátku se zdálo, že zmíněný exorcista neuspěl. Když v březnu 1821 dorazila karbonářská vzpoura do Piemontu, jejím vůdcům se právě Karel Albert jevil jako nejvhodnější kandidát na nového liberálního panovníka. Viktor Emanuel skutečně odstoupil, ale trůn odkázal svému bratrovi. Karel Felix pro uklidnění horkých hlav jmenoval Karla Alberta regentem, ale ve skutečnosti by nejraději neposlušného synovce postavil „mimo zákon“, což se rovnalo popravě. Nakonec ho jen vykázal

z Turína. Rakouská armáda si s povstalci brzy poradila a Karel Felix se chystal učinit totéž se zrádným příbuzným. Ale opět zasáhl Metternich. „Monarchistický Hamlet“ Karel Albert rychle prozřel, a aby si napravil pošramocenou reputaci, odjel do Španělska, kde králi Ferdinandovi VII. pomohl spolu s francouzským expedičním sborem vyřídit tamní liberály. Několikrát se vyznamenal v boji a z Iberského poloostrova si přivezl navíc trvalou připomínku v podobě horečnatého onemocnění, které se mu občas vracelo. Domů se vracel nejen jako Metternichův favorit, ale už i jako oblíbenec francouzského krále Ludvíka XVIII. přejícího si, aby v Turínu jednou vládl právě on. A tak, když v dubnu 1831 neočekávaně zemřel bezdětný Karel Felix, třiatřicetiletému Karlu Albertovi nestálo nic v cestě stát se „z boží milosti“ vládcem Piemontu.

Napětí a nepřátelství domácích vůči „Němcům“ bylo cítit na každém kroku. Stačilo zajít do jakéhokoliv z osmdesáti milánských kostelů. Všude italská farára horlila proti nenáviděným „Němcům“. A ještě horší to bylo v únoru, když byl veřejně čten papežův dopis „Pane, ochraňuj Itálii“ obsahující narážky na sjednocení. Došlo to tak daleko, že o pár týdnů později bylo vojákům zakázáno chodit do milánských kostelů na mši.

Ani mnozí státní úředníci italského původu nezůstali stranou. C. k. prokurátor Guicciardi dokonce zvažoval zabývat se žalobou podanou na Radeckého kvůli mrtvým z milánských ulic. „Od 3. ledna, kdy naši vojáci ve službě i mimo službu tak znamenitě čepeli svých šavlí předložili důkaz srdatosti, panuje všude ve městě klid. Radikální comitè však pracuje v tichosti dále. Vše je tak dobře zorganizováno, že rozkazy kápů plní okamžitě. Proti tomu měla být uvedena do chodu vážná opatření. Žalostná slabost úřadů je odsunula a nyní takřka znemožnila. Musíme tudíž očekávat nový nápor,“ předpovídal Radecký, co nejbližší týden přinesou. Nepokoje nepostihly jen Milán, ke srážkám s policií a vojskem došlo na řadě míst. Jednoznačně nejhorší to bylo v Padově a Pavii.

Zatímco Itálií zněly z kazatelen výzvy ke „křížovému tažení“ proti Rakušanům, z letargie vytržený císař Ferdinand V. vydal z Metternichova popudu prohlášení k italským poddaným. Ukliďňoval je i varoval zároveň. Nezapomněl na armádu, na „pevnou oporu Našeho trůnu a tvrze proti svízelm, jaké by přinesla vzpoura a nezákonnost“. Miláňanům, kteří toto provolávání přelepovali nápisy „Smrt Němcům!“, odpověděl

„staříčkový vojevůdce“, jak se Radecký sám nazval: „Císař je plně rozhodnut udržet Lombardsko-benátské království proti všem vnitřním i vnějším nepřítelům... Jako sklo na skále,“ tak se rozbije „ústrojí vášně a zpronevěřilé touhy po novotách“, četli důstojníci v polovině ledna jeho rozkaz nastoupeným vojákům mnohonárodnostní „Italské armády“. Nezůstalo jen u slov. Metternich slíbil Radeckému referujícímu pravidelně o množících se protirakouských projevech zvýšení počtu vojáků v severní Itálii na sto tisíc, bude-li to třeba až sto dvacet tisíc a v případě války až na sto padesát tisíc mužů. Podle Radeckého to prý byla „bezpodmínečně nutná síla, aby udržel řadu velkých a mnoha lidmi obydlených měst a měl (zároveň) operační armádu pro případ současné války s Piemontem“. Posily ale přicházely více než pomalu. „Žádal jsem o jednotky a musel jsem se přitom hádat o každý prapor. Žádal jsem zásoby a místo toho jsem dostával instrukce, jaké by mohl rozluštit jen starý historik,“ komentoval počínání Vídně Radecký.

Rakouské ozbrojené síly se sestávaly v roce 1848 celkem z 58 řadových pěších pluků (oficiálně bylo pluků třiašedesát, z toho pět ale neexistovalo), 18 hraničářských pluků, praporu *Czaikisten*, pluku císařských myslivců (*Kaiser-Jäger*) a 12 praporů polních myslivců. Z 58 řadových pěších pluků bylo 15 uherských, ostatní byly „německé“, všechny o třech polních praporech a dvou granátnických setninách. Do sestavy „německých pluků“, tedy pluků z Předlitavska (s výjimkou osmi pluků ze severní Itálie) náležely dále dva prapory Landwehru. Druhý prapor Landwehru byl formován pouze v případě potřeby. Prapor sestával ze šesti setnin po 214–234 mužů (za války). V době míru měly setniny 129 mužů. Vždy dvě setniny tvořily taktickou jednotku „*Division*“. Z granátnických setnin (172 mužů) vznikaly za války samostatné granátnické prapory. Celkem jich bylo dvacet.

Pěší pluk měl plný stav 6934 mužů a myslivecký prapor 822 mužů. První prapor Landwehru čítal 1089 a druhý 1008 mužů. V prvním praporu Landwehru sloužili mladší muži a v druhém starší, až do pětáctýřicátého roku věku. Stav hraničářských pluků dosahoval za války 5322 mužů.

Řadová pěchota a hraničářské pluky byly vyzbrojeny perkusní puškou *Augustin M1842* ráže 17,6 mm vážící 4,35 kg nazvanou po jejím autorovi svobodném pánovi Vincezovi von Augustin. Perkusní zámek

do této pušky zkonstruoval zaměstnanec milánského finančního úřadu Giuseppe Console. Bodák měřil 47 cm. U těchto pušek byla nastavena mířidla na maximální vzdálenost 300 metrů. Pěšák měl ve výzbroji dále 66 centimetrů dlouhou šavli. Puškou polních myslivců a *Kaiser-Jäger* byla *Kammerbüchse M 1842* ráže 18,1, dlouhá 122,8 cm a vážící 4,6 kg.

Jezdeckto čítalo 38 pluků, z toho 14 těžkých a 24 lehkých. Osm kyrynských a šest dragounských pluků náleželo do kategorie těžké jízdy, zbývajících sedm švališérských, dvanáct husarských a čtyři hulánské pluky tvořily jízdu lehkou. Pluk sestával ze šesti eskadron. Kyrynský a dragounský pluk měly po 1302 mužích, švališérský 2040. Jízda používala jednotné šavle a perkusní karabiny *M 1844* (ráže 16,9 mm, dlouhá 75,5 cm a vážící 2,5 kg) a pistole *M 1844* stejné ráže. Hlavní zbraní hulánů bylo 265 centimetrů dlouhé kopí,

Dělostřelectvo sestávalo z 5 pluků a 7 pevnostních setnin. Pluk tvořilo 24 baterií po 6 dělech. Z toho bylo 12 šestiliberních pěších baterií (4 šestiliberní kanony a 2 sedmiliberní krátké houfnice), dále 6 dvanáctiliberních pěších baterií (4 dvanáctiliberní děla a 2 dlouhé sedmiliberní houfnice) a 6 šestiliberních pěších baterií (4 šestiliberní kanony a 2 jízdní dělostřelecké houfnice). Vedle plných kulí, granátů a kartáčů byly v nabídce munice také šrapnely, a to do dvanáctiliberních děl a houfnic. Válečný stav baterie byl 200 mužů, 6 děl a 6 muničních vozů. Dělostřelecký pluk čítal 4060 mužů.

Do sestavy armády dále patřil pontonýrský, pionýrský, inženýrský, sapérský a minérský sbor.

Celkový stav armády v mírové době obnášel 270 000 mužů, za války mohl stoupnout na 400 000 mužů.

Vojáci nosili světle modré kalhoty (*pantalóny*) a bílé kabáty. Kabát a kalhoty polní uniformy důstojníků byly tmavošedé. Dělostřelci si oblékali podobě jako trén kabáty hnědé a modré kalhoty. Šedo zelená uniforma s černým kloboukem a peřím téže bary patřila polním myslivcům. Kabát technických jednotek (kromě pontonýrů) měl šedo zelenou barvu. Vojenská služba trvala od roku 1845 osm let.

Itálie, řečeno slovy maršálova pobočníka Carla von Schönhalse, „kvasila“. Po nepokojích v roce 1847 povstalo 12. ledna 1848 během oslav osmatřicátých narozenin krále Ferdinanda II. sicilské Palermo. Bouře se

přelily i do Neapole a nabyly na intenzitě natolik, že král Obojí Sicílie raději povstalcům požadujícím konstituci z času Bonapartova maršála, tehdejšího neapolského krále Joachima Murata, koncem ledna 1848 ustoupil. Další přišel na řadu papežský stát, po něm Toskánsko, parmské a modenské knížectví a také sardinské království. Karel Albert, kterému se jinak karbonáři a liberálové už roky z hloubi srdce protivili, prozíravě na nic nečekal a již 7. února vyhlásil konstituci (*Statuto*) sám. Navíc slyšel na karbonářské výzvy, že by právě on měl být tím, kdo po staletí rozdrobenou Itálii sjednotí. Stejně tak k němu doléhaly hlasy, že pokud se o to nepokusí, nemůže si být jistý trůnem. A tak, ačkoli ujišťoval rakouského souseda o své mírumilovnosti, povolal do služby tři ročníky záložníků, což obnášelo dvacet tisíc mužů.

Sardinský král navíc cítil i podporu ze zahraničí, jmenovitě z Francie, kterou právě ovládli republikáni. Novopečený ministr zahraničí Alphonse de Lamartine koncem února 1848 naprosto otevřeně zpochybnil evropské uspořádání z vídeňského kongresu: „Smlouvy z roku 1815 už právně v očích francouzské republiky neexistují...!“ Zároveň dodal: „Bude-li (italským státům) upíráno se zbraní v ruce právo se spojit v rámci vytvoření italské vlasti, francouzská republika se bude cítit oprávněna se ozbrojit k obraně těchto legitimních hnutí...“ Kancléř Metternich kontroval žádostí o obnovení vojenské konvence s Pruskem z roku 1840, ale to už byla úplně jiná situace. Jak Prusko, tak Francie a Rakousko budou mít vlastních problémů nad hlavu, natož aby mohly myslet na válku.

Vše převálcovala infekce pařížské únorové revoluce. Podlehla jí dokonce i samotná Vídeň. Proto 13. března vyrazili do ulic metropole rakouského impéria proti bouřícím se studentům vojáci pod velením arcivévodky Albrechta. Na ulicích zůstalo pět mrtvých. Večer si arcivévodkyně Žofie dupla u císaře, aby se konečně zbavil nepopulárního Metternicha. Necelých osmačtyřicet hodin poté Ferdinand vyslovil souhlas se zavedením konstitučních pořádků. A už 17. března byla na světě prozatímní vláda v čele s Františkem Antonínem hrabětem Kolowratem-Libštejnským. Poroučel se také třicetiletý syn vítěze nad Napoleonem arcivévodky Karla, podmaršál arcivévoda Albrecht kritizovaný za použití zbraní proti demonstrantům. Císař ho vyexpedoval do Itálie k Radeckému.

Zpráva, že panovník před dvěma dny vyslovil souhlas se zavedením konstituce, dorazila do Milána téhož dne kolem třetí hodiny odpoledne.

V paláci hrabat Borromeů a na radnici v paláci Broletto na náměstí Piazza Mercanti se sešli nacionalističtí předáci k poradám. Zatímco „*albertini*“, stoupenci Piemontu, reprezentovaní padesátiletým starostou hrabětem Gabrielem Casatim, se domnívali, že bude stačit poskytnout Karlu Albertovi záminku k vyhlášení války Rakousku, radikální republikáni, jako například sedmadvacetiletý Enrico Cernuschi, požadovali přímou akci. „Zaútočit na Rakušany, to je úkol pro celou Itálii, ne pro osamocené Milán,“ zrazoval nedočkavé mladé muže reprezentant středu, univerzitní profesor latinské gramatiky šestačtyřicetiletý Carlo Cattaneo. Stejně jako Casati, i on chtěl raději počkat, až Milán „osvobodí“ sardinský král.

Brzy ráno v sobotu 18. března odcestoval z Milána lombardsko-benátský vicekrál arcivévoda Rainer. Doprovázela ho manželka Marie Elisabetha, sestra Karla Alberta. Následoval tak guvernéra Johanna hraběte Spaura. Důvodem jejich odjezdu byla pravidelná návštěva Vídně, ale Miláňané si to vyložili jako útěk. Jednašedesátiletého, u Italů oblíbeného Spaura nyní zastupoval o pětadvacet let mladší místogovernér hrabě Maximilian O'Donnell. Třebaže sám voják, O'Donnell ze všeho nejdříve vyzval Radeckého (po konzultaci s *podestou* Casatim), aby proti demonstrantům, nebude-li k tomu vyzván, nezasahoval. Maršál dostal tuto žádost o desáté hodině dopoledne na velitelství v paláci Cagnola. „Co si o tom myslíte?“, zeptal se svého šedesátiletého pobočníka, podmaršála Carla von Schönhals. „Nic než to, že tito pánové jsou nenapravitelní a že Vaše Excellence musí očekávat události s rukou na šavli,“ zněla odpověď.

Málokdo v císařsko-královské armádě se mohl pochlubit tak dlouhou vojenskou kariérou jako třebenický rodák Václav Radecký z Radče. Nosil uniformu už třiašedesátým rokem, přesně od 1. srpna 1784, kdy na sebe poprvé natáhl jako kadet těžký pancíř rakouských kyrysníků. Musel si ho koupit za své, protože erár ho dříve odmítl kvůli tomu, že „pan hrabě“ byl na vojenské štrapáce „příliš slabý“. Přitom od malička po této kariéře toužil. Mnoho jeho příbuzných, včetně otce, který zemřel, když mu bylo deset let, sloužilo pod prapory s habsburskou orlicí. Zároveň si tak mohl zajistit nejisté „živobytí“, když mu dědictví po rodičích prošustroval jeho poručník a strýc v jedné osobě. Křest ohněm prodělal ve dvaadvaceti letech ve válce proti Turecku ještě za Josefa II. Upozornil na sebe takovým způsobem, že se brzy dostal

do štábu starého polního maršála Laudona. Za válek proti revoluční Francii a pozdějšímu císaři Bonapartovi jeho kariéra nabývala na rychlosti. Ve třiačtyřiceti letech velel kyrysnickému pluku a o tři roky později už měl hodnost generálmajora. Míhl se po boku arcivévody Karla, nejznámějšího rakouského vojevůdce bojujícího s Napoleonem. A když se později dostal do generálního štábu, upozornil na sebe především jako neúnavný předkladatel nápadů, jak zmodernizovat zkostnatělou rakouskou armádu. Kvůli nedostatku peněz ve státní pokladně a také závisti mnoha rivalů se mu to nedařilo, takže na čas skončil, ale brzy si ho k sobě vytáhl generalissimus Karel ze Schwarzenberga. Vedl jeho generální štáb a jeho podpis se skví pod plánem vítězné bitvy u Lipska. Po vídeňském kongresu Radecký vystřídal řadu funkcí a také si svou paličatostí, s níž vytrvale předkládal svým nadřízeným návrhy, jak reformovat armádu, udělal hodně nepřátel. Ti se ho zbavili, jak doufali, v roce 1831, když ho vyexpedovali do Olomouce. Všichni brali Radeckého jako odepsanou existenci už kvůli jeho věku. Bylo mu už třiasedmdesát, takže hodně přesluhoval. Nemohl jinak, musel sloužit, aby měl alespoň nějaké finanční prostředky. Kdyby nebylo jeho mecenáše Josefa Gottfrieda Pargfriedera, zgustli by si na něm mnohokrát jeho věřitelé. Dluhy mu zdatně pomáhala dělat i jeho choť hraběnka Františka Strassoldo-Grafenberg, matka jeho osmi dětí, pěti synů a tří dcer. A stejně jako Radecký přežil Františku, s níž strávil šestapadesát roků společného života, o necelých pět let, pohřbil až na dvě děti i všechny ostatní své potomky. Jeho druhou velkou rodinou byla armáda. Ne náhodou o něm vojáci mluvili jako o „otci“. Věděl, jak s nimi zacházet, aby z nich dostal maximum. Vedle toho, že si dokázal promluvit se všemi v oficiálně jedenácti používaných jazycích v armádě, se také o ně patřičně staral. A to vše v plné míře předvedl, když ho v roce 1831 poslali do severní Itálie. Evropou se převalila vlna revolučních bouří a Rakousko nemělo v dané chvíli někoho lepšího, kdo by si mohl poradit s horkokrevnými Italy. Každopádně si to myslel kancléř Metternich a také předseda Dvorské válečné rady Frimont. Protože oba pánové měli už svůj věk, nijak jim nepřekáželo ani Radeckého sedm křížků. Jak se ukáže, vsadili na jistotu. Radecký totiž nebyl jen voják, míchal se do řemesla i politikům. A třebaže byl až za hrob oddán koruně a monarchii, nezůstal imunní ani vůči liberálním myšlenkám. Ony „nebezpečné ideje“

ale aplikoval pouze tak, aby z nich měla prospěch jeho monarchie. Nikdy mu nebránily v tom, aby zapomněl na svou přísahu a povinnost, jak zdůrazňoval. A právě taková chvíle opět nadešla.

O hodinu před polednem mohl Radecký z okna na vlastní oči sledovat, jak se jindy poklidná ulice Cusani, kde sídlilo jeho velitelství, mění v kráter nenávisť. Všeobecným signálem, že se k něčemu schyluje, bylo horečné zavírání krámů. Ještě předtím zavřeli rodiče děti, z nichž řada ani nešla do školy, doma. Ulice, kde snad na každém nároží už byl nalepený papír s výzvou „*Morte ai Tedeschi!*“ (Smrt Němcům!), se plnily lidmi s červeno-bílo-zelenými kokardami. Někteří se oháněli puškami a pistolemi, jiným se blyštěly po boku šavle a další mávali bojechtivě holemi a někteří také vidlemi. Zvláště aktivní byli studenti vedení knězem Angelem Favou a studentským mluvčím Cesarem Correnti. Hlášení, která se scházela v maršálově pracovně, byla jednoznačná. V poledne se Radecký v doprovodu štábu přesunul pěšky do citadely, původně středověkého čtyřbokého hradu Castello Sforzesco na severním okraji Milána, odkud mohl v případě potřeby lépe zasáhnout. „To není obyčejné spiknutí, to je vzpoura,“ posoudil situaci jeho šedesátiletý pobočník Schönhals.

Castello Sforzesco je vedle katedrály dominantou města. Má čtvercový půdorys o délce stran dvě stě metrů. V každém z rohů stojí masivní věž. Dvojice věží obrácených k Milánu je větší a mohutnější. Místy hradby dosahují šířky sedmi metrů. Radecký dal pevnost ještě vylepšit, a to systémem příkopů. Nešlo jen o sídlo posádky, ale i hlavní vězení.

V téže době se před radnicí Broletto, ležící nedaleko hlavního náměstí Piazza del Duomo, shlukovali lidé vykřikující, aby starosta vyjednal předání správy města do italských rukou. Požadovali také zbraně a vytvoření národní gardy. Casati však oscilloval mezi přísahou věrnosti Rakousku a svým italským původem, stejně jako jeho rodina. Jednoho syna měl na vojenské škole v Innsbrucku a druhý sloužil v piemontském dělostřelctvu. Dlouho však váhat nemohl. V čele asi dvacetitisícového davu se po druhé hodině odpoledne vypravil k sídlu guvernéra v ulici Borgo di Monforte ležícího přímo u hradeb. Z balkonů jim ženy mávaly kapesníčky. Nedaleko od mostu San Damiano vedoucího přes městský kanál

se davu postavila dvoučlenná vojenská hlídka. Chorvatští hraničáři namířili a vystřelili. Jednoho vojáka Miláňané vzápětí zlynčovali, druhého zastřelil pistolí student lycea. Do guvernérova sídla pronikli vzbouřenci snadno. Italský vrátný přesvědčil velitele stráže, že to jsou „lidé, co mají v domě něco do činění“. Nebylo to obtížné, protože mezi nimi byl sám *podesta* Casati. Jedenáctičlennou stráž z časlavského pluku č. 21 *Paumgarten*, která palác střežila, až na dva muže pobili. Odmítli totiž odevzdat zbraně. Na místoguvernérovi O'Donnellovi, kterého tam zajali, si šestadvacetiletý student práva v Pavii, ale jinak rodilý Miláňan a budoucí známý bankéř Enrico Cernuschi vynutil zrušení cenzury, rozpuštění policie a zřízení občanské gardy.

Radeckého první reakcí bylo vyhlásit stav obležení. O hodinu později nařídil: „Ať zahřmí děla!“ Nad pevností milánských knížat z rodu Sforza se objevila oblaka spáleného střelného prachu, kterými dělostřelci oznamovali pohotovost všem jednotkám. Do výstřelů a dunění bubnů se ozvalo troubení na poplach. Během deseti minut bylo deset a půl tisíce vojáků milánského garnisonu připraveno vyrazit na místa, která měli ve městě podle předem daných pokynů střežit. Radeckého plán byl prostý: město obklopené hradbami uzavřít, izolovat ho zároveň zvnějšku a poté zlikvidovat povstání.

V této době tvořily rakouskou *Italskou armádu* dva armádní sbory, celkem 71 996 mužů (61 086 infanteristů, 5774 jezdců, 2819 příslušníků dělostřelectva, ženijní služby, trénu a všech dalších jednotek). Mateřským jazykem necelé třetiny z nich byla italština.

Prvnímu armádnímu sboru (39 954 mužů a 60 děl) velel dvaasedesátiletý podmaršál Evžen hrabě Vratislav z Mitrovic. V armádě byl od osmnácti let. Začínal u jezdeckta za napoleonských válek. Později to dotáhl na člena dvorní válečné rady a pobočníka císaře Ferdinanda. Jeho sbor byl dislokován v Milánu, Varese, Comu, Monze, v oblasti Valtelliny, dále pak v Brescii, Bergamu, Pavii, Mantově a dalších lombardských městech. Zároveň střežil i hranici s Piemontem a Švýcarskem.

Druhý armádní sbor (32 042 mužů a 42 děl) devětapadesátiletého rodáka z Bruselu, podmaršála Constantina barona d'Aspre kontroloval Parmu, Modenu, Ferraru a Benátsko – od Benátek přes Veronu, Udine až po pevnosti Peschiera, Legnano, Palmanuova a Osoppo. Sbor byl

natolik rozptýlen, že například v Padově, kde sídlil d'Aspre, byly pouhé dva pěší prapory, několik eskadron a jedna dělostřelecká baterie. Stejně jako hrabě Vratislav i baron d'Aspre na sebe upozornil za válek proti Napoleonovi. Jeho tehdy dvačtyřicetiletá vojenská kariéra byla většinou spojena s Itálií. Zde svou vojenskou pouť zahájil a také skončil.

Když před sedmnácti lety přebíral maršál Radecký velení nad *Italskou armádou*, její stav byl podle jeho slov více než tristní: „Generálové nevědomí, bezstarostní a pohodlní, důstojníci častěji mimo službu než ve službě, generální štáb jsou geografičtí inženýři. Dělostřelectvo je tak neohrabané, že každý velitel musí být odveden až do palebného postavení. Pěchota zná jen lineární taktiku.“ To však už dávno neplatilo. *Italská armáda* představovala v rámci rakouských ozbrojených sil elitu. A to jednoznačně Radeckého zásluhou. „Má-li být válka řadou činů, musí být mír nepřetržitým cvičením,“ bylo jeho moto, kterým se řídil, stejně jako dalším pravidlem: „Řádný voják musí mít plný žaludek. Voják, který nemá co k jídlu, nemá kuráž.“

Věděl, co píše a říká. Za sebou měl třiašedesát let služby. Z kadeta u kryrysníků se vypracoval přes štábního důstojníka u Marenga a divizního generála u Wagramu na šéfa generálního štábu spojeneckých armád u Lipska a poté polního maršála. Celkem prodělal sedmáct válečných kampaní, v nichž byl sedmkrát raněn a bylo pod ním zastřeleno devět koní. Málokterý rakouský vysoký důstojník měl takové zkušenosti, a pokud je měl, tak už seděl někde doma u krbu anebo spíše už ležel v hrobě. Tam svým věkem patřil i Radecký, ale v jeho případě jako kdyby přírodní zákony neplatily.

Když o půl čtvrté odpoledne odváděl starosta Casati místogovernéra O'Donnella na radnici, narazili na vojenskou hlídku. Ta spustila okamžitě palbu. Těsně vedle O'Donnella padli zasaženi rakouským olovem dva Italové. Jeden mrtvý, druhý, ještě chlapec, raněný. V přestřelce zahynuli dva pěšáci a několik dalších bylo postřeleno. Když vojáci začali v palbě povstalců ustupovat, lidé je bombardovali z balkonů květináči. Casati poté dovedl O'Donnella místo na radnici do Palazzo Visiberti, kde se už formovalo povstalecké velitelství.

Italové nečelili mužům v uniformách přímo na ulicích. Vesměs stříleli ukrytí v domech z oken a ze střech. V jejich rukách převažovaly lovecké

pušky. Zpočátku jich měli asi šest set až sedm set. Další zbraní bylo kamení, hlavně dlažební kostky, které si lidé nosili domů, aby je mohli házet z oken a balkonů.

Všude rostly barikády. První, postavená z prázdných sudů a vozu, co je vezl, se objevila u mostu San Damiano. Zároveň s tím se rozezněly zvony na věžích kostelů vyzývající k boji. Rozdělovaly se zbraně mezi muže od dvaceti do šedesáti let hlásící se masově do národní gardy (*civica*). Jako první padly za oběť soukromé sbírky zbraní ve šlechtických palácích. Hlad po puškách pomohla trochu zmírnit také muzea. Vedle zastaralých muzejních exponátů se objevily i nové karabiny a pistole propašované do města v předcházejících měsících a týdnech ze Švýcarska a Piemontu. Další zbraně sebrali Italové četníkům. Protože byl nedostatek střelného prachu, chemici se pustili do výroby střelné bavlny. Jejím předností bylo, že při jejím spalování vznikalo minimum kouře, takže druhá strana nevěděla, odkud výstřel přišel.

Na hradbách Castello Sforzesco čekali dělostřelci se zapálenými doutnáky u nabitých děl. Rozkaz k palbě však Radecký, který hrozil, že každého povstalce bude pokládat za velezrádce a jako takového ho dá zastřelit, nevydal. Nechtěl město, kde mimo jiné žila jeho dlouholetá milenka a služebná v jedné osobě Giuditta Merregalli, s níž zplodil tři děti, zničit. Navíc k tomu chyběla i potřebná těžká děla.

Jak daleko věci zašly, se přesvědčili jako první velitelé tří brigád milánského garnisonu, generálmajoři Wohlgemuth, Clam-Gallas a Rath. Zatímco první dva dostali rozkaz obsadit přes osm kilometrů dlouhé městské hradby sloužící v době míru jako oblíbené korzo a také všech osm milánských bran, Rath měl zajistit hlavní ulice a nejdůležitější budovy. Aby se devětapadesátiletý Ludwig von Wohlgemuth se šestnácti sty muži olomouckého pěšího pluku č. 1 *Kaiser* a baterií šestiliberních děl ke svému čtyřkilometrovému hradebnímu úseku na severovýchodní straně města dostal, jeho pěšáci a ženisté museli ze všeho nejdříve rozbourat dvě barikády v ulici Borgo di Monforte poblíž sídla guvernéra. V guvernéřském paláci osvobodili vojáci radu Františka Josefa hraběte Pachtu z Rájova. Radecký ho angažoval jako generálního intendanta své armády. Byla to velice dobrá volba, jak se později ukáže.

Odstraněním barikád a následným obsazením guvernéřského paláce Hanáky z pluku č. 1 *Kaiser* přesto klid v této části města nenastal.

Děla sice bránila Italům zaútočit přímo, o to více se pokoušeli „bílým kabátům“ komplikovat život střelbou ze zálohy. S přispěním dvanácti set mužů královéhradeckého pluku č. 18 *Reisinger* a pluku č. 21 *Paumgarten* z Čáslavi, tedy příslušníků Clam-Gallasovy brigády, obsadili Moravané čtveřici „svých“ bran na jihozápadní straně. To vše se odehrávalo za vytrvalého chladného deště.

Pro Clam-Gallasovy vojáky nastalo peklo pouličních bojů kolem páté odpoledne, kdy se na ně zaměřili z oken domů povstalečtí střelci a ze střech na ně stále hustěji pršely nejen cihly, kamení, tašky, ale také rozpálený olivový olej či vařící voda. V tomto dešti stavebního materiálu a vybavení kuchyní nesli na trh svou kůži v první řadě pěšáci čáslavského pluku č. 21 *Paumgarten*, kteří se bodákovými útoky zmocnili sedmi barikád bránícím doposud v přístupu k hlavnímu milánskému náměstí Piazza del Duomo ve směru od brány Porta Romana.

Cestu od citadely na náměstí obsadil už v poledne generálmajor baron Heinrich Rath s granátnickým praporem podplukovníka Eugena Freisaufa a dvěma setninami *Kaiser-Jäger*. Maďarští granátníci a tyrolští císařští myslivci ukázali, jak bojovat v ulicích. Postupovali jeden za druhým těsně podél zdí domů, aby se alespoň trochu kryli před shora na ně shazovanými cihlami a kusy nábytku. Vpředu šli myslivci v šedých uniformách s kohoutími pery na kloboucích. Varovali lidi, aby nevystrkovali hlavy z oken a dveří nebo aby nezůstávali na balkonech, že by mohli snadno přijít k úrazu. Když se tak nestalo, neváhali zvednout pušku a vystřelit.

U kostela Santa Maria Segreta se Rathova kolona ocitla v silné palbě. Na dlažbu se sesunuli dva granátníci, oba mrtví. Pěšáci se ale nezastavili. Současně s ovládnutím náměstí s katedrálou Piazza del Duomo se císařští myslivci zmocnili arcibiskupského paláce na nedalekém náměstí Piazza Fontana. Další čistili přilehlé ulice od povstaleckých ostřelovačů. Tím se karta obrátila. Italové mizeli ze střech a oken, kde představovali pro elitní střelce poměrně snadný cíl. *Oberjäger* Hupsauf bude tvrdit, že jich sám dostal šestatřicet. Pravděpodobně mezi nimi byli i neozbrojení civilisté, kteří se u milánské katedrály dostali vojákům na mušku.

Aby udržel volnou cestu mezi citadelou a Piazza del Duomo, Radecký nařídil v pět hodin odpoledne dobýt radnici, palác Broletto poblíž náměstí Piazza Mercanti, odkud asi tři sta Miláňanů vyzbrojených

přibližně šedesáti puškami znepokojovalo střelbou jeho infanteristy. Na výzvu, aby se vzdali, Italové odpověděli: „Přijďte si pro nás.“ O sedmé hodině večer zahájilo útok asi čtrnáct set mužů čáslavského pluku č. 21 *Paumgarten*. V husté palbě přicházející z oken radnice se ale rychle stáhli. Velitel pluku plukovník Carl Döll proto poslal pro dva kanony. Než přijely, jeho ženisté se několikrát po sobě pokusili proniknout do zabarikádované budovy. Nikam to nevedlo, stálo to jen život dvou z nich a další utrpěli zranění.

To už po milánské dlažbě hrčela kola dvou dvanáctiliberních děl. Jejich velitelé se nerozpakovali a lafetami couvli do dveří obchodu ležícího přímo naproti Palazzo Broletto. Stačilo osm výstřelů a plukovník Döll vběhl spolu s pěšáky pod ochrannou palbou z pušek rozstříleným vchodem do radnice, jejíž obranu řídil účastník bitvy u Slavkova, sedmdesátiletý jakobín, bývalý generál císaře Napoleona Teodoro Lechi.

Večer v osm hodin Radecký varoval členy městské rady, že si vyhrazuje právo využít všech prostředků, které má k dispozici k tomu, aby zlomil neposlušné město. „Charakter těchto lidí se změnil jako mávnutím kouzelné hůlky,“ konstatoval Radecký. Aby měl co největší přehled, poslal do ulic poručíka Wagnera ze svého štábu. Ten se po celou dobu pohyboval po městě v civilu a sledoval, co se kde děje, a pravidelně o tom maršálovi referoval.

Boje o radnici skončily hodinu před půlnocí. V paláci vojáci zajali na dvě stě padesát lidí včetně několika členů městské rady a také se tam ukrývajících děti předních milánských rodin. Starosta Casati stihnul utéct, stejně tak Lechi. Prchli po střechách přilehlých domů do paláce Visiberti, kde zasedala „válečná rada“ řízená filozofem Carlem Cattanem. Ta se krátce nato, protože zde se její členové necítili v bezpečí, přesunula do paláce hraběte Carla Taverny na ulici Bigli, jenž se dal snadno zabarikádovat a bránit. Stál asi pět set metrů severně od radnice ve směru ke Castello Sforzesco.

Po obsazení radnice Milán ponořený do tmy, protože lampy lidé rozbili, ztichl. Přispěl k tomu velkou měrou vytrvalý ledový déšť. Zatímco vojáci trávili noc na ulicích a náměstích, civilisté zalezli do domů, kde byli „chráněni v suchu proti vši nepohodě, dobře zaopatřeni a živeni, zahřáti kořalou, povzbuzováni pátery a ženami“, tvrdil Radeckého pobočník Schönhals, kterému kuchař, stejně jako Radeckému, naservíroval ten

večer obligátní rýžovou polévku a kousek vařeného hovězího. Tedy to, co jedli všichni vojáci, pokud se k nim jídlo dostalo.

Schönhals neměl pravdu. Miláňané po celou noc stavěli horečně další barikády. Ideální materiál byla městská dlažba. Nakonec jich bude sedmáct set. Ta nejvíce kuriózní vyrostla na náměstí Cordusio před budovou Kolkovny. Tvořily ji knihy. Jinou uličku zase obránci ucpali velkým pianem. Na barikádách nestáli jen muži. Mnohé ženy v mužských šatech držely v rukou pušky, jiné se chystaly ošetřovat raněné a další zase pomáhaly při domácí výrobě střelné bavlny a munice. Spojení mezi barikádami a válečnou radou zajišťovali mimo jiné chovanci milánského sirotčince, kterým se říkalo *martinitt*.

Hned s východem slunce v neděli 19. března se znovu ozvala střelba. Jejím cílem byly vojenské hlídky. „Ten, kdo sundá nějakého Němce, nedělá nic špatného,“ kolovalo ulicemi zmáčenými nočním deštěm. Tento den bude jediným, kdy nebude pršet.

Dopoledne se nejvíce bojovalo kolem divadla alla Scala, kde se dvě stě vojáků královéhradeckého pluku č. 18 *Reisinger* snažilo zajistit spojení s policejním ředitelstvím na ulici Santa Margherita. První barikádu přešli snadno, na další dvě u šlechtického kasina už potřebovali děla. Stejně tak i na dvě další barikády u divadla, na které jejich obránci nakupili všechno, co se dalo v tomto stánku múz najít. Dva šestiliberní kanony během chvíle dvojici barikád rozmetaly na hromady trosek, takže pěchota se znovu stala pánem ulice až k policejnímu ředitelství.

Východočeši z pluku *Reisinger* se poté zaměřili na další barikády v okolí. Ve spršce kamenů a olova se jim podařilo zničit tři, ale na čtvrté si vylámali zuby. Jejich dělostřelcům došla munice, takže je museli podpořit další dvě stovky infanteristů, Italů pluku č. 43 *Geppert* se dvěma šestiliberními děly. I oni dokázali obsadit a rozbořit několik barikád, ale kvůli stoupajícím ztrátám je setník baron August Kaas, který této akci velel, raději stáhl.

Miláňané, kteří si opatřili nové zbraně v městské zbrojnici, spatřovali jedinou možnost jak „Němcům“ čelit, v dalších a dalších barikádách. Tím, jak přehrazovali jednu ulici za druhou, postupně izolovali Radeckého hlavní opěrné body. Téměř se jim podařilo od sebe oddělit Wohlgenuttovy a Clam-Gallasovy brigády u hradeb a vojáky generálmajora Ratha kontrolující centrum města, jehož celkový průměr byl asi tři kilometry.